

Ở một chốn tình yêu bị quên lãng

Việc một người đàn ông đẹp đẽ và lịch thiệp bất ngờ xuất hiện ở thị trấn này, ngay lập tức khiến phụ nữ có chủ đề mới để bàn tán.

Sáng nay tôi đi qua cầu, có hai chị đi tập thể dục nói chuyện vang vọng khắp một quãng đường, câu chuyện buổi sáng chỉ đơn thuần xoay quanh chủ đề về người đàn ông đó. “có nhìn thấy luật sư A không? Trời ơi !người đâu mà vừa đẹp vừa sang, xe oto cũng đẹp ăn vận lịch thiệp quá trời! Tôi là phụ nữ có chồng mà cũng thấy hấp dẫn huống hồ gì mấy cô gái trẻ”. Tai tôi bất giác lại động lên nghe, thấy làm lạ là đi tới đâu cũng thấy người ta nói về ông A, luật sư thiên tài nên đâm ra tò mò. “Ông A là ai? Sao nổi tiếng ghê vậy?” đáp lại chỉ có cái nhìn xa lạ của bé phụ việc rồi phết cho một câu “người rùng” Trời ạ! không biết ông A là ai thì có tội ư? Mấy cô bé choai choai tới mua hoa, cảm thán tôi bằng một câu kinh điển “Từ người già cho đến trẻ nhỏ ai cũng biết luật sư A đại diện dân thị trấn này, người bảo vệ quyền lợi của chúng ta trước những công ty có hành vi dèn bù đất đai không thỏa đáng. Có tại sao chị lại không biết?” Tôi thản nhiên cười “Chưa có gặp qua” kể ra thì tôi là người không thích lê lét tìm hiểu những thứ vô vị cho nên tuyệt nhiên những tin tức gì nổi bật của thị trấn đều ngoài tầm phủ sóng của tôi.

Một ngày giữa thu xinh đẹp, có một người đàn ông lạ xuất hiện trong cửa hàng hoa của tôi, đi lòng vòng rồi chọn mua một bó hoa, cầu kỳ đòi bó một bó thật dễ thương để dành tặng một cô bé 10 tuổi, cho nên tôi tư vấn chọn hoa baby với hàng tá những lời ngợi khen về vẻ đẹp của loài hoa này. Anh ta mỉm cười hài lòng rồi đi với bó hoa có phần đơn giản được gói bằng giấy màu hồng. Thú thực là hôm nay tôi không có tâm trạng để làm việc nên bó rất qua loa, chọn đại một màu giấy gói mà đưa bé gái 10 tuổi nào cũng yêu thích để nâng niu những bông baby trắng thanh thuần. Vấn đề ở chỗ, anh ta trả tôi số tiền lớn hơn giá trị bó hoa rất nhiều mà không cần lấy tiền thừa lại. Đó là một hành động rất rất hào phóng cho một ngày đầy tệ hại của tôi. Và bất ngờ hơn cả là việc anh ta còn khen ngợi tôi bó hoa rất đẹp, một lời khen thật mai mỉa. Ánh mắt tôi rục rờ ánh hào quang khi nhìn thấy vẻ chói ngời của người đàn ông cùng tờ tiền, miệng không khỏi lẩm bầm tán thưởng. “Haiz! sao có người lịch thiệp, sẵn sàng tip hậu hĩnh đến như vậy?” Tôi hờn hờ cầm tờ tiền mới coong ngăm ngúa, đúng lúc có thím Tư nhà tôi ngang qua chạy vào cười cười “Thật là hên nhé, cháu được ông A mở hàng”. Tôi nhìn thím không khỏi

ngạc nhiên, hóa ra người đàn ông được phụ nữ khắp thị trấn này ca tụng có vẻ ngoài đạo mạo sáng ngời, lại còn là một người chi tiêu rộng rãi nên rất được lòng các bà các chị như vậy. Thậm chí vài cô bé choai choai cũng có phần yêu thích nói về ông chú lớn tuổi. Ai! Tôi cảm thấy con người thật kì lạ, hóa ra đối tượng yêu thích của một nhóm người rất là giống nhau, giống như một kiểu thần tượng hóa đồng loại vô nghĩa nhất trên đời. Tôi thì sao? Yêu tiền đã đủ chết mệt, còn có lòng dạ yêu thích những thứ rất phù phiếm đó ư?

Sáng nay, sao may mắn chiếu xuống nhà tôi, khi bỗng nhiên có người phụ nữ tự xưng là người tổ chức sự kiện tới mời tôi cộng tác. Thoạt nghe qua tôi còn hoài nghi đây không biết có phải là sự thật không nên bầu mình một cái cho tình ngu. Mới sáng sớm ra lại có lộc rơi trúng đầu thật khó mà tin nổi. Cô bé phụ việc còn reo vang âm ỉ, nghĩ phen này chắc được tăng lương nên vui ra mặt. Tôi ngồi lọt thỏm trong ghế bành thỏa mãn, vậy là thời khắc phất lên của tôi đã tới khi hợp đồng làm việc cung cấp hoa cho chuỗi nhà hàng của ông một đại gia ở thị trấn đang hiện diện trước mặt, và cả những bữa tiệc lớn nhỏ mỗi khi có dịp diễn ra trong ngôi nhà lớn của ông ta đều do cửa hàng hoa bốn mùa của tôi phụ trách. Kinh hỉ tôi mời cô bé phụ việc ăn một trầu bánh xèo nổi tiếng nhất khu vực và nên kế hoạch làm việc cho tuần đầu tiên của tháng.

Nắng giữa thu cũng còn có chút oi nồng, hoa bỗng nhiên bị héo đi rất nhanh tôi ngồi nhìn đám hoa tàn lòng có chút buồn man mác, phàm hoa trưng bày mà không được sử dụng cảm thấy thật đáng tiếc, ánh nắng lại xuyên qua cửa kính làm chúng tàn úa nhanh hơn. Cảm giác cũng giống như đời người trôi mau, không gấp gáp làm một cái gì đó thì tuổi xuân cũng nhanh chóng tàn úa bởi thời gian và không gian. Điều này khiến tôi lo sợ thờ dài, khi tuổi tác của tôi cũng không còn thanh xuân phơi phới nữa. Tôi vẫn thường ngắm hoa rồi nghĩ ngợi vẩn vơ. Thật chán! chỉ mong trôi mau thời gian tới khi guồng máy công việc bắt đầu ,chắc hẳn tôi không ừ ê ngồi miên man nghĩ vớ nghĩ vẩn như vậy nữa.

Đậu xe trước cửa nhà hàng Pitmax, tôi cùng cô bé phụ việc xem qua gian phòng tổ chức tiệc sinh nhật, tham khảo chỗ bày trí rồi tìm hiểu sở thích của chủ nhân bữa tiệc rồi bắt tay kết hoa, công việc tưởng chừng như nhẹ nhàng thanh thản đó lại mất khá nhiều sức lực và tâm trí, sau mỗi một hợp đồng cả hai chúng tôi mệt mỏi lê xác về cửa hàng thay cho những ngày ngồi chơi xơi nước. Nghĩ lại có chút không quen nhưng mà vui nhìn thấy Đô la bay vào túi,

mọi mệt mỏi chỉ còn là thoáng qua.

MrA lại đến cửa hàng tôi lần nữa, lần này muốn chọn một bó hoa dành tặng cho một phụ nữ, phàm là phụ nữ thì chỉ có hoa hồng là loại hoa khiến họ hài lòng nhất. Ông ta vẫn luôn tỏ một thái độ rất tao nhã, trả tiền vượt cấp giá trị sản phẩm và đem lại cho tôi một nỗi vui khôn tả. Tôi chào ông ta bằng thái độ kính cẩn đối với một thượng đế ” Ông A lần sau lại đến” đáp lại khoe miệng ông ta cong lên, đôi mắt nhìn tôi lộ vẻ khó hiểu, nhìn tôi như thể tôi trông giống một kẻ phàm hèn xu nịnh hay sao mà có thái độ như vậy? Đáp lại ông ta cười nói” Tôi không phải tên là A” A ! tôi đã hiểu A chỉ là cái tên khi người ta truyền tai nhau bởi chẳng ai biết tên thật ông ta nên lấy đại một cái chữ cái rất vô tội vạ mà gán cho, tôi cười hì hì đón lấy danh thiếp, ông A hẳn là có tên rất đẹp.

Lời đồn về người đàn ông cứ cách vài ngày lại đến tìm mua hoa ở cửa hàng của tôi khiến cho mấy bà thím, mấy chị trong hội thể dục bắt đầu bán tán, may thay không phải là ông ta có tình ý gì với tôi, tôi vốn là người trong sạch không bao giờ có scandal. Nhưng hai mẹ con chị thợ may ở cuối khu nhà tôi thì âm ỉ. Nghe đâu hoa ông ta mua tặng cho chị và cô bé 10 tuổi nhà chị được đích thân ông ta mang đến. Chao ôi ! lãng mạn hết thuốc chữa, cơ bản là ông ta có thể tìm kiếm một cô gái trẻ trung duyên dáng, sao lại theo đuổi người phụ nữ đã tứ tuần lại có con nhỏ như vậy quả là khiến người ta ghen tị. Tôi thì trái lại còn thấy vui vì điều đó, tình yêu đâu quan trọng tuổi tác chênh lệch, miễn sao tiền vẫn vào túi tôi là được.

Lần thứ 11 MrA ghé qua cửa hàng của tôi mua hoa, lần này có chút quen thân hơn, nên tôi hỏi việc của ông ta tiến triển tới đâu rồi? Ông ta mỉm cười hỏi lại tôi cái gì tiến triển? Con người thật giỏi bao biện, cả cái khu phố này đèn biết tình cảm dạt dào ông ta dành cho chị thợ may còn phải giả bộ làm gì, lần nào tôi cũng hết lòng làm những bó hoa thật đẹp giúp ông ta chinh phục người phụ nữ đó, đón nhận là tiền rủng rinh bay vào túi. Kể cũng phục tôi thật rõ là kẻ cơ hội, đôi khi tôi đâu có ý tốt bụng đến mức đó nhưng cứ giả đồ quan tâm.

Một buổi sáng tôi đi tản bộ, thường tôi sẽ đi bộ, mặc áo có mũ trùm kín rồi nhét tay vào túi đi loăng quăng, thị trấn của tôi rất đẹp với cây xanh cao vút, đi dưới đường có cảm giác như trong công viên. Nhưng hôm nay tôi đi xe đạp, định vượt cấp ra ngoài khu nhà mình sang khu phía tây mua sữa đậu

lành. Ngang qua thấy một người ngồi vệ đường ôm chân có vẻ đau đớn, sẵn tính nghĩa hiệp tôi lại gần hỏi có cần giúp đỡ gì không. Gặp ngay Mr A ngẩng lên nhìn tôi cầu cứu. Thứ lỗi cho tôi quen gọi ông A một tiếng, Mr A hai tiếng giờ quên cả tên thật của ông ta là gì rồi. Trên đường đèo ông ta bằng chiếc xe cũ kĩ của mình, tôi có chút nhớ cái tên Doãn Hùng Anh. Ai chà! tên hay người đẹp. Nhưng sự nghĩa hiệp của tôi có chút hối hận, cả quãng đường ngược gió tôi gò lưng đèo người đàn ông nặng đến 70kilo đằng sau, mặt giả bộ tươi cười không sao không sao nhưng quay đi chân tôi không còn muốn thuộc về mình nữa. Tôi dự cảm đêm nay tôi sẽ nằm rên như con mèo hen và ngập tràn trong lời cảm ơn chân thành rất khách khí. Từ đây việc tôi quen biết Mr A không còn là một sự gì đó mơ hồ nữa.

Bẵng đi một thời gian không thấy Mr A quay trở lại mua hoa, công việc của tôi cũng ngày một nhiều hơn trước, cái khái niệm hai ngày thấy một chiếc xe màu bạc xuất hiện trước cửa hàng không còn trong tâm trí mọi người xung quanh nữa. Tôi thường rong ruổi trên chiếc xe máy có tiếng nổ hơi bất bình thường đi làm việc, tạo ra những lãng hoa đẹp mắt giúp cho bữa tiệc thêm sang trọng, tiệc cưới thêm rực rỡ và sinh nhật thêm màu sắc. Rất thích thú khi thấy người người vui, nhà nhà vui và tiền bay về túi. Đáng nhớ nhất có lẽ là bước vào căn nhà rộng như thể một cánh rừng nhỏ với lá phong đỏ rực, dãy hành lang lát đá hoa sáng loáng và một gian phòng khách trang hoàng theo lối kiến trúc châu âu rực rỡ hoa lệ.

Khi tôi còn ngỡ ngác, MrA xuất hiện trên bậc cầu thang niềm nở chào tôi, tôi không nghĩ lại được gặp ông ta ở đây. Mang theo cả vài câu cảm ơn khách sáo đứng nói với tôi vài lời, bữa nay là sinh nhật ông ấy được tổ chức trùng với việc tiệc chia tay đại diện pháp luật cho dân địa phương, giống như một lời tri ân mọi người gởi tới vị luật sư tài ba đức độ và giàu long nghĩa hiệp. Tôi mang theo những bông Cát Tường tô điểm cho gian phòng rộng lớn, trong suy nghĩ nảy sinh rất nhiều ý tưởng. Ông ta bắt đầu hỏi tôi nhiều hơn về công việc, về hoa và về cuộc sống ở thị trấn này có ý nghĩa như thế nào? Tôi nghĩ với cấp độ quen biết này tôi cảm khái ông ta nhiều hơn vì độ lịch thiệp, nhã nhặn và về sự hóm hỉnh trong cách giao thiệp, không quá xa lạ cũng không hẳn là vồ vập.

Tôi bị cuốn hút bởi nụ cười và cái nhìn trân trân không lảng tránh của một người đàn ông từng trải và hiểu biết. Có đôi khi nghĩ ngoài công việc làm đẹp

này ra, lợi nhuận được hưởng còn là sự chiêu cố và nồng nhiệt chào đón tôi mỗi khi tôi gặp MrA. Về xu nịnh của tôi dần dần mất đi thay vào đó tôi bắt đầu có một cỗ mong muốn được gặp ông ta nhiều hơn. Nhưng nhanh chóng tôi trấn an bản thân rằng: Đối với tôi cái gì quan trọng nhất? Thế là tiền cứ lờn vờn trong đầu khiến tôi tỉnh trí và quay về thực tại. Giá trị con người thường không khác nhau, nhưng cái họ có và cái họ mong có lại hoàn toàn khác biệt. Giống như một cô gái mang hàng hiệu bao giờ cũng được đánh giá cao hơn trong suy nghĩ của những người giàu có. Còn với suy nghĩ của riêng tôi, cái tôi có là sự độc lập của bản thân và thú vui tự mình tạo ra niềm yêu thích riêng mới là tốt nhất. Vậy nên đứng từ góc độ giữa tôi và cái thế giới xa hoa này quả thực là không có điểm tương đồng. Tôi nhanh chóng khiến bản thân mình nhận thức, đây chỉ là xã giao thông thường không có gì cả đừng vui mình trong những thứ rất không chân thực đó.

Tôi được mời tới dự bữa tiệc ăn mừng đầy rộn ràng nhất thị trấn. Cuộc chiến pháp lý của toàn bộ dân địa phương đã kết thúc tốt đẹp. Và lẽ dĩ nhiên ngài luật sư bảnh bao này còn độc thân là tiêu điểm của buổi tiệc. Nhân dịp hôm nay cũng là ngày sinh nhật của ông ta, cho nên tham dự toàn là phụ nữ hoặc những gia đình quen biết, dù con còn nhỏ tuổi cũng dẫn theo để trong một tích tắc nào đó ánh mắt của người đàn ông này quét qua vô tình nhằm trúng con gái mình. Tôi lúc đầu không có ý định tham dự nhưng do sai sót bản thân mà tôi phải xuất hiện ở nơi này trong chiếc tạp dề làm việc và thu dọn một lẵng hoa lớn trước sảnh bị trẻ con xô đổ. Về thương tiếc những đóa Cát Tường bị dập nát làm tôi xót xa, tôi đã mất nhiều công sức, tôi đã lựa chọn những bông hoa đẹp nhất và tôi dành một khoảng thời gian không nhỏ để hoàn thành nó. Giờ đây nhìn nó vương vãi khắp sàn, suy nghĩ phải bỏ nó đi chỉ vì do lỗi bất cẩn của bản thân trưng bày không đúng cách làm gián đoạn bữa tiệc vui nhộn khiến tôi hụt hẫng. Tôi phiền não nhặt chúng lên, thu dọn và chuẩn bị ra về. Trong ánh đèn rực sáng tiếng cười nói phấn khích và tiếng hát hò rộn rã trong kia, mình tôi cúi thủi thương tiếc những cánh hoa bị giẫm nát. Có chút không đành lòng, chợt nhận ra giữa tôi và những bông hoa có đồng cảm. Nếu lúc trước nó ngạo nghễ kiêu xa đài các khoe sắc trên kệ thế nào, thì giờ nó nhanh chóng bị dẹp bỏ, lại quay về với đồng rác rất hôi hám. Đời của hoa thật ngắn ngủi, kiêu xa đó rồi cũng chỉ là một xác hoa khô thối nát, cảm nghiệm rằng sự vĩnh cửu của con người là không tương.

Tôi ngoái lại nhìn bên trong, mẹ con chị thợ may cũng xuất hiện, người phụ

nữ ngoài bốn mươi vẫn còn xuân sắc lắm, chị có vẻ đẹp đậm chất phụ nữ duyên dáng hiền thực, nép dưới là cô còn gái nhỏ ngây thơ hồn nhiên như một đóa hoa baby đáng yêu. Bọn họ có một chỗ đứng bên cạnh người đàn ông tuần tú, trước ánh nhìn của hết thảy mọi người, họ trông giống một gia đình ba người tràn đầy hạnh phúc.

Tôi phải ra về, xếp lại đồng hoa tàn, xin phép người phụ trách tổ chức sự kiện và hứa sẽ khấu trừ vào hợp đồng về việc đáng tiếc này rồi cáo lui. Những bông hoa dù dập nát tôi vẫn nâng niu chúng, vốn yêu hoa nên tôi chẳng thích nhìn nó bị dẫm đạp như vậy. Bất quá mang về cửa hàng trưng thêm vài hôm cho nó khoe sắc rồi đem bỏ cho đỡ uổng. Bóng tôi bên ngoài làm con đường hiu quạnh hơn. Đèn đường mờ ảo làm rõ những màn sương cuối thu, trời se lạnh khiến lòng tôi bỗng trở nên u hoài. Tôi dọn dẹp lại cửa hàng, tính toán chi tiêu cuối tháng, vai và toàn thân có chút nhức mỏi. Tôi phải công nhận rằng việc làm ăn của mình đang dần khấm khá nhờ những khoản hợp đồng béo bở, nhắc tờ giấy tĩnh lãi ngấm nghĩa không khỏi vui mừng tôi lại mơ mộng xây một khoảnh vườn trồng rất nhiều hoa.

“Bữa nay thấy cô ghé qua bữa tiệc nhưng lại vì công việc nên không hỏi han cô được, muốn đòi cô quà sinh nhật nhưng lại áy náy bình hoa” MrA xuất hiện ở cửa ra vào, trên tóc vẫn còn vài mẩu giấy pháo lấp lánh bỗng nhiên đòi tôi quà. Tôi còn đang mãi vui vì lãi tháng này tăng vọt không khỏi giật mình. Áng chừng ông ta đã thấy vẻ vui mừng vì tiền của tôi mà sinh ra việc không kiểm chế bản thân có hành động buồn cười. Tôi đứng chào ông ta tiện thể chúc mừng sinh nhật, rồi xin lỗi vì sơ xuất mà làm gián đoạn bữa tiệc đang vui. Ông ta khoát tay về không có gì bảo tôi không cần bận tâm, mọi thứ vẫn không có gì thay đổi, còn nhận là vì khách khứa bất cẩn làm đổ, nhưng tôi biết với một người nhiều kinh nghiệm trong nghề phải hiểu rằng để trang hoàng giữa nơi đông người người như vậy điều kiện tiên quyết là phải có sự chắc chắn làm nền tảng, nhưng tôi lại không đánh giá cao đó điều đó nên mới có chuyện đáng tiếc xảy ra. MrA ngồi xuống trước mặt tôi, ngang nhiên xin một cốc nước. Tôi hơi bối rối chạy đi rót một cốc để trước mặt ông ta, bất ngờ hơn ông ta còn mặt dày đòi quà. Tôi lại càng bối rối, vốn không có chuẩn bị trước không nghĩ ông ta lại trực tiếp tìm đến đòi quà không hiểu là có ý gì? Tôi nghĩ chắc chỉ là giao tình, tôi giúp ông ta, hậu thuẫn ông ta khích lệ ông ta theo đuổi phụ nữ thì cũng coi như bạn bè.

Chúng tôi ngồi nói chuyện, nói toàn chuyện tào lao, tôi vốn nói tào lao giỏi lắm tí như về chuyện xây cầu rút ruột bị sập, có đôi khi lời lẽ nóng giận bất bình phản ứng gay gắt trông tôi điên điên, sau thấy mình khiếm nhã lại khép nép như một con sâu đo. Ông ta nói tôi có khiếu nói chuyện thú vị, tôi nhếch môi cười, lần đầu có người khen tôi nói chuyện thú vị đâm ra xay xấm. Trước lúc trở về ông ta còn đòi tôi quà, ách! Người gì cũng dai, tôi đã cố ý phớt lờ rồi còn cố tình nhắc lại. Tôi đành nhanh chí kiếm một cái lọ thủy tinh trong suốt đặt mấy viên sỏi trắng, một cành sương trắng, bọt biển trắng tinh làm tuyết và một nhành hoa oải hương tím thơm tho đặt giữa màu trắng rồi đập nắp lại thành tác phẩm hoa trong tuyết tặng cho ông ta. Doãn Hùng Anh mỉm cười, ông ta cầm lọ hoa rời đi trên miệng mang theo ý cười thỏa mãn kể như cũng quá đáng đòi lợi tức. Tôi mệt mỏi nằm vật ra bàn nghỉ dưỡng vài phút rồi, nghĩ tới ngày mai còn nhiều việc cũng đành khóa cửa đi về.

Mùa đông cũng tới nhanh hơn. Trong thời gian này cửa hàng của tôi ế xường, ngồi từ sáng chẳng bán được gì. Tôi đầu tư kinh doanh thêm bán những chậu cây hoa nhỏ để bậu cửa hay làm quà tặng, vừa lâu tàn lại có mùi thơm nên được ưa chuộng. Nhưng chỉ được vài ngày đầu có người tìm mua giờ vào thời tiết giá lạnh chẳng ai buồn muốn chăm cây bởi hoa không nở có chỉ toàn lá. Tôi ngồi tính toán, tháng này lại hạ lương của phụ việc, tội nghiệp mặt nó buồn do tôi cũng sầu trăm ngả. Tiếng điện thoại kéo tôi ra khỏi nỗi buồn, có khách gọi tới con bé phụ việc nhanh chí bắt máy nó dạ dạ vâng vâng rồi chuyển máy qua cho tôi nói có người cần gặp, tôi đón lấy nghe thanh âm bên kia nhẹ nhàng ấm áp. Doãn Hùng Anh đích thân gọi tới muốn làm một rừng hoa tổ chức sinh nhật cho người phụ nữ cuối phố. Ông ta muốn cầu hôn nên dùng hoa hồng đỏ thắm kết 999 bông hồng. Thật may quá có công ăn việc làm tôi vui ra mặt nhưng đầu đó trong lòng lại thoáng nỗi buồn. vậy là sắp tới tôi sẽ làm hoa cho lễ đính hôn rồi lễ cưới của ông ta tự nhiên nghĩ tới tâm tư mang chút ưu sầu.

Những bông hồng Pháp được chuyển về đáng yêu độ tôi không nỡ đem đi, tần ngần ngửi hương thơm của chúng còn phảng phất khắp cửa hàng liền sau đó tất cả đều trống rỗng lòng không khỏi khắc khoải, có lần nghe câu nói đầy chia sẻ với cá nhân tôi, “làm đẹp cho hạnh phúc của người rồi ai làm đẹp cho hạnh phúc của em?” tự nhiên buồn khổ, chắc có sức tự mình làm đẹp cho hạnh phúc của riêng mình thì phải cố gắng làm việc vất vả là điều đương nhiên rồi. Ngày hôm đó tôi bận bịu suốt ngày, còn đặc biệt kết hình trái tim

bằng 999 bông hồng Pháp quyến rũ, giữa đó để một khoảng trống vừa đủ để một chiếc nhẫn. kích bản sẽ là để cô gái tìm thấy điều đặc biệt trong khóm hoa hồng một vật lấp lánh chói lóa, nhẫn cầu hôn bằng kim cương 2,5 cara. Rồi từ trên cao những cánh hồng rơi xuống như một cơn mưa đỏ chói, chỉ cần nghĩ tới thôi đã thấy một cảnh tượng viên mãn đẹp xao động.

Tối đó tôi ngồi ngây người, hóa ra tình yêu có thật ngoài đời, những câu chuyện cổ tích cũng có thật, bỗng nhiên người phụ nữ cuối phố nổi tiếng không kém Mr A, một phụ nữ góa chồng được một người đàn ông độc thân, một luật sư danh tiếng lịch thiệp và đẹp đẽ dành cho tình yêu say đắm, bất chấp tuổi tác và đã có một đứa con gái riêng, nhưng xét về tư vị thì đó mới thực chất là đàn bà, sâu sắc biết đàn ông cần gì và dịu dàng đem đến cho họ thứ họ đang thiếu. Nghĩ đến bản thân, tôi có chút ngờ vực chính mình, từ nhỏ đã yêu tiền lại ngoan cố không chịu dựa vào người khác để có tiền, say sưa kiếm tiền và yêu hoa còn hơn cả yêu đàn ông. Cho nên tư vị là một thứ huyền hoặc, lại nhận ra mình chẳng có khí chất thanh cao. Thỉnh thoảng lại mơ mộng điên điên khùng khùng khiến bố mẹ nổi đóa. Tôi chắc rằng đối với đàn ông, tôi là loại khó nhìn ra trong đám đông và trong các bữa tiệc hầu như không bao giờ có khả năng xuất hiện. vậy nên ngắm bầu trời trong trẻo có chút bất thường giữa mùa đông lạnh lẽo này tâm trạng tôi rơi vào cô đơn.

Tôi ngồi trên nóc cửa hàng, ngắm ánh trăng lạnh thấu xương vẫn cứ mặc kệ sương đêm rơi trên vai áo, đội mũ quàng khăn co ro như một kẻ ấu trĩ thường ngoạn. Chợt nghĩ tới một nhúm thơ của nhà thơ Xuân Diệu trong lúc thất thần liền nghĩ ra:

Nếu tuổi trẻ có đôi lần thăm lại.

Còn trời đất nhưng chẳng còn tôi mãi.

Nên băng khuâng tôi tiếc cả đất trời.

Dưới lòng đường chiếc xe màu bạc dừng lại sau khi đi từ cuối phố, người đàn ông phẳng phất nét phóng khoáng ra khỏi xe, Mr A nhìn lên nóc nhà thấy tôi ngồi trình ình một cách rất nguy hiểm thì không khỏi lớn tiếng khuyên can.

“Sao cô lại trên cao ngồi giữa trời rét như vậy ? Xuống mau khéo cảm lạnh” tôi ban đầu ngạc nhiên sau rồi bất đắc dĩ phải dừng việc ngắm trăng lại tiếp

đón vị khách tới bất ngờ. Chắc ông ta đến chia vui với tôi, tội nghiệp ở thì trấn xa lạ này không có bạn nên tìm đến một kẻ vô tích sự là tôi chia vui khi mới cầu hôn bạn gái có vẻ như không phù hợp cho lắm. Tôi rót hai cốc nước ấm rồi cho lên má xoa cho mặt bớt tê dại vì lạnh, nhìn người đàn ông trước mặt thất thần nửa ngày không nói.

“Sao vậy việc cầu hôn của ông thành công chứ?” -Tôi tò mò, nghe ra lời hỏi han Mr A nhìn tôi sâu sắc khó hiểu.

” Cô trông tôi già như vậy sao? Lần nào cũng nghe cô gọi tôi là ông. tôi có cảm giác mình không còn chút tuổi trẻ nào tồn tại” Tôi cũng không biết sao cái tên MrA hợp với Doãn Hùng Anh đến thế, còn việc sao gọi là ông thì nghe người ta bảo sao tôi đập khuôn y chang vậy, nhiều thành quen đâm khó sửa.

” Không có, tại tôi quen miệng” đúng là ở tuổi 37 sự trẻ trung vẫn còn rất nồng đậm trên khuôn mặt, hình thể lẫn phong thái của MrA, bỗng mọi chuyện rơi vào trầm mặc, Không nói gì sự im lặng này khiến tôi không quen thuộc lắm.

” Sao cô leo lên đây ngồi làm gì? Trên đây có gì vui sao?”

” Tôi ngồi thưởng ngoạn ánh trăng đầu đông xem nó có lạnh như người ta nói không”nhấn chán ông ta nhìn tôi như thể một sinh vật kì lạ nhất hành tinh

“Cô có nhiều thời quen lạ vậy không? Quen đến nỗi thành đi vào tiềm thức sinh ra ngược đãi bản thân mình như vậy đó”. Tôi không vui khi nghe vậy, tôi thường cho đó là một sở thích của mỗi người. đôi khi sở thích là một đặc tính rất riêng của một cá nhân không sao lý giải nổi.

“Ông tới có chuyện gì không?” giọng tôi không vui

“Lại nữa, tôi hơn cô chắc chưa tới 10 tuổi sao gọi bằng ông hoài thế”

“Tôi quên. Vậy muốn tôi gọi sao?”

“Là Anh” tôi nghĩ chuyện đó cũng không có gì quá đáng nên ngay lập tức chuyển xưng hô

“Thế thì anh tới có gì? Lại đòi tôi quà đính hôn sao? Haiz! tôi buôn bán khó khăn lắm, hậu mãi với khách hàng chưa có kham được”

“Tôi không cần cô hậu mãi. Tới nói chuyện phỉếm với cô một chút” Ôi! tôi nghĩ việc tôi nói chuyện phỉếm là một trong những tính cách vô duyên nhất của tôi, vậy mà có người chịu ngồi nghe tôi lải nhải công nhận là kì quái.

“Anh có tâm sự gì sao? Nhìn mặt anh tôi biết chuyện tào lao với anh bây giờ mà nghe thì không có lọt tai chút nào”

“Cô thật tinh ý”

“Quá khen! Vậy chắc là có chuyện thật rồi, vừa rồi tôi chỉ đoán bừa” giọng tôi ồm ồm nghe chả có chút tâm tình gì cả.

” Đinh Hương từ chối lời cầu hôn của tôi, rốt cuộc sau mười năm tôi vẫn không thể có được sự đồng ý của cô ấy cho dù chồng cô ấy không còn là vấn đề giữa chúng tôi” tôi ngạc nhiên, có phần nghi ngờ, lúc trước còn ngồi nghĩ tới một màn cầu hôn ngọt ngào đang diễn ra trong lòng còn tiếc nuối, giờ nghe nói bị cự tuyệt lại vô thức mà không tin

“Sao !trông tôi đáng thương lắm sao?”

“Có chút bất ngờ thôi, tôi nghĩ chị ấy có tình cảm với anh” tôi hoàn toàn nghĩ là chị ta sẽ siêu lòng vì người đàn ông này.

“Tôi cũng nghĩ vậy, tôi đã nghĩ 10 năm cuối cùng cũng có cơ hội thế nào mà ngay cả chân tình của tôi cô ấy cũng cự tuyệt, si tình của tôi cũng không làm cô ấy quên được người chồng đã chết” giọng anh ta bi thương, trải qua thời gian chờ đợi hình như còn mang theo cả trách cứ.

“Nói quên là quên sao? họ còn có con gái, nó là hình ảnh khiến chị ấy nhắc nhớ đến người đã ra đi nhiều hơn”

“Cũng phải”

“Anh có can đảm chờ chị ấy 10 năm, vậy đoạn đường tiếp theo sao lại nản chí?”

“Đôi khi tôi nghĩ chỉ cần nhìn thấy nhau, lặng lẽ đi bên cuộc đời nhau cũng đủ rồi. Tình yêu vốn có những lý lẽ của riêng nó. Cho nên mới chờ đợi, bây giờ lại không nghĩ như vậy nữa”

“Sao vậy?” tôi tò mò

“Vì tôi đã tới thị trấn này và cảm thấy mình không hề cô đơn” tôi gật gật tán thành

“Hắn rồi, có người anh yêu thì ở đâu cũng là thiên đường” anh ta bỗng nhiên nhìn tôi mỉm cười

“Kì lạ là tôi thích nghe cô nói chuyện”

“Vì sao vậy?” anh ta cười cười

” vì cô trông rất buồn cười” buồn thật, đàn ông mà nói phụ nữ buồn cười thì đó chính là thất bại của phụ nữ, tôi cười khổ

“Tôi vốn yêu tiền, tôi làm việc chăm chỉ kiếm tiền, nhưng tôi hoàn toàn nghiêm túc, tôi cũng si tình lắm và cách tôi si tình không giống anh, thay vì đạt được một cái gì đó tôi chọn lựa buông bỏ và cầu toàn mà chúc phúc cho người ta” tôi chưa từng yêu, nhưng tôi nghĩ mình sẽ như vậy nếu yêu một ai đó

“cô đã bao giờ yêu ai chưa?” tôi không nói gì, chẳng lẽ nói với anh ta tôi chưa từng có yêu ai sao thật mất mặt chết thôi.

“sao không nói?”

” tôi nghĩ mình có quyền không tiết lộ điều gì cả” anh ta gật gật đứng lên định rời đi. lúc quay đầu dừng lại nói với tôi một lời

“Nói với cô điều này lý do nữa ở đây tôi không cô đơn vì tôi có người để nói chuyện những lúc thế này, cảm ơn Mạc Nguyễn” MrA lái xe rời đi lòng tôi còn lâng lâng không hết, như thể vừa hít phải một mùi hương quyến rũ.

Ánh trăng vẫn lơ lửng xa vời không chạm tới được dù chỉ là một chút ánh sáng, bởi những tầng sương bắt đầu rơi xuống, lòng tôi chợt mang cảm xúc

và rung động khó tả, cái có thể khiến mrA lưu luyến còn có cả tôi trong đó nữa.

Mr A rời đi cũng bất ngờ như khi đến, không còn bóng dáng người đàn ông thanh lịch, thông minh và cái nhìn như chạm tới tâm hồn đi lại trên đường cũng một đứa bé gái, say đắm một thiếu phụ như một báu vật quý giá bên cạnh mẹ con họ, và vui vẻ xuất hiện mua hoa của tôi vào mỗi sáng, hào phóng tip cho tôi tiền làm giàu thêm ngân quỹ chẳng bao giờ đủ của tôi, còn có cả những câu chuyện chẳng bao giờ có điểm khởi đầu cứ lan man như một dòng chảy vô định của hai chúng tôi. Tôi vẫn đến pitmax một tuần ba buổi, mang hoa cắm vào bình và ra về chờ mong được thấy bóng dáng của người đàn ông có chiếc cằm chẻ, đôi môi mỏng và khuôn mặt đầy đặn phảng phất nét quyến rũ phong trần. hay khi không có việc gì ngồi thẩn người như kẻ mất hồn, nghĩ đi nghĩ lại hình như đã mất mát cái gì đó giờ thiếu vắng thấy thật trống rỗng.

Mr A có thi thoảng về lại thị trấn do còn làm việc với thân chủ nhưng không còn đến tìm tôi, họa chăng những lần trước là đến thăm Đình Hương và Mộc Hương thì ghé vào thăm tôi nói chuyện phiếm giải sầu nhưng với riêng tôi lại tự mình chuốc lấy phiền muộn, tự mình trao đi tâm tình của mình để rồi cứ ngơ ngẩn. Thật đáng chết, trước đây tôi vốn yêu đời phơi phơi sao giờ giống một con ốc sên tối ngày ủ ê mang bộ mặt đờ đẫn ngồi đến nóc nhà thờ dài não ruột. Ôi !tôi thực sự bị điên thật rồi, chỉ còn chưa đầy nửa năm nữa tôi bước vào tuổi 30, đến cái đích đặt ra cho mình xây một ngôi nhà nhỏ trồng thật nhiều hoa thơm cỏ lạ vậy mà chút hăng hái bị ném cho heo ăn rồi sao?

Một ngày khi công việc và mục tiêu làm tôi có tinh thần trở lại, thì bất ngờ Đình Hương tìm tôi. Trong làn gió ấm áp hiếm hoi giữa mùa đông và cái nắng lan tràn ban phát những giọt nắng sưởi ấm mọi góc ngách, chị đến trong vẻ quý phái với mái tóc xoắn bồng bênh dịu dàng.

“Mạc nguyên làm ăn tốt chứ?” Chị tìm tôi qua cái bàn làm việc, thấy chị tôi vui vẻ đáp lại lời chị

“Mùa đông mùa của hoa tàn làm ăn không thể tốt được, chị ngồi chơi” chị cười duyên dáng, bỗng chốc tôi hiểu sao vẻ đẹp kiêu xa của chị lại khiến một người đàn ông theo những 10 năm si mê không hết được dù chị đã có một đứa con và cũng có chút tuổi, nhưng nụ cười vẫn tươi trẻ và quyến rũ như cô

gái mời đôi mươi.

” Bất ngờ không khi tôi tìm Mạc Nguyễn” không khí im lặng bị phá vỡ còn có chút bối rối không thôi

“Một chút ạ!” tôi thanh thục, tôi và chị vốn chưa từng nói chuyện lại cũng chẳng giao tình giờ nghe chị có chuyện muốn nói với tôi ngạc nhiên còn không hết

“Tôi và Hùng Anh vốn là quen nhau từ nhỏ, tôi cùng chị anh ấy là bạn học, sau này lớn lên không hiểu sao Hùng Anh luôn không coi tôi là chị nữa mà nhất định theo đuổi tôi. Trong mắt tôi chỉ coi anh ấy là một người em trai không hơn không kém, nhưng anh ấy không bao giờ chấp nhận điều hiển nhiên đó” giọng Đinh Hương như tìm về kí ức, tôi cũng không hiểu sao chị ấy lại nói với tôi điều này.

” Anh ấy từng nói sẽ đi bên cạnh cuộc đời tôi cho dù tôi có thuộc về người khác, người đàn ông cố chấp như thế quả thực là khiến người ta mắc nợ ân tình đến khó chịu vô cùng”- Tôi lại nghĩ Mr A là động vật có xúc tu cứ thích đeo bám. Bỗng nhiên nhớ tới vẻ mặt luôn cười với tôi lòng lại trải ra mênh mang - ” Cho đến bây giờ vẫn còn cố chấp đeo đuổi nhưng tôi cho rằng mình không nên ích kỉ đón nhận tình yêu của anh ấy thêm nữa, thật không đáng khi đi cạnh anh ấy là một góa phụ có con nhỏ như tôi. Đã đến lúc tôi cần giải thoát tình yêu ấy khi cứ níu mãi 10 năm”. Trong suy nghĩ của tôi, Đinh Hương là một người phụ nữ nhu nhược không dứt khoát. Vì vậy mà khiến người yêu chị quả là không thể nào thoát được khỏi nhu tình của chị. Như Mr A đeo đẳng mãi mỗi tình vô vọng, hi vọng mãi vào một ngày nào đó người phụ nữ anh ta yêu cảm nhận được chân tình này. Trong khi chị vẫn luôn là một người phụ nữ yếu đuối cần điểm tựa cho nên trong mỗi tình của Mr A dành cho chị, còn mang theo cả một thói quen muốn bảo trợ. Có lẽ giờ Đinh Hương đã hiểu ra cho nên mới không chấp nhận lời cầu hôn của Mr A nữa.

“Điều chị muốn nói là gì?” Tôi có chút sốt ruột, hình như chị không chỉ là muốn tôi nghe về quá khứ tình yêu của hai người, tôi cũng tò mò không biết mình có vai trò gì trong cổ tình cảm của họ

“Mạc Nguyễn có từng nghĩ Hùng Anh quan tâm em không?” Tôi thất kinh, nhìn chị ánh mắt trở lên cuống cuồng

“Chị đừng hiểu lầm, anh ta là một khách hàng thật thiện”

“Tôi lại không nghĩ vậy” Đinh Hương nói một cách gần như chắc chắn. Tôi nhủ thầm nghĩ sao là tùy chị tôi lười giải thích thêm, vốn dĩ điều đó còn có quan trọng gì đâu, khi tôi nhận ra sự trống trải trong lòng mình lúc MrA rời đi, thì cũng là lúc tôi tỉnh mộng, giấc mộng đẹp cũng chỉ là mộng đẹp, có ngủ mãi cũng không bao giờ là hiện hữu.

” Anh ấy giữ lọ hoa trên bàn nói là một kỉ vật có giá trị tinh thần, oải hương thì tàn lại được thay bằng nhánh mới, sỏi bọt biển và cành sương khô thì không thể héo tàn, chỉ tiếc hoa tươi có thể héo, tình cảm cho đi khó lấy lại trở về. Tôi biết ngoài tình cảm 10 năm mà anh ấy dành cho tôi còn nói chưa từng thay đổi thì lòng anh ấy có đổi thay mà không chịu nhận ra thôi. Tôi vốn không thích hoa vậy mà anh ấy cứ mua, thậm chí mua rất nhiều còn nói cô bán hoa dễ chịu lại nhiệt tình, anh thích mua như một thói quen và anh thích nói chuyện phiếm nhiều hơn với Mạc Nguyễn”. Tôi bất giác thấy lòng xao động, hóa ra Đinh Hương chưa từng thích hoa như mọi phụ nữ khác, nhưng Mr A vẫn lặng lẽ mua hoa còn nói tôi phải cầu kì làm nó thật chu đáo, rất cuộc thì chỉ là đem cho người phụ nữ không biết trân trọng nó.

“Tôi biết anh ấy muốn gặp Mạc Nguyễn nên lấy cớ mua hoa, đôi khi biết tôi không thích anh ấy để ngoài xe chẳng tặng mà mang về nhà. Tôi nghĩ anh ấy hoàn toàn chỉ vì thói quen mà bận tâm tôi. Còn những trải nghiệm mới mẻ với Mạc Nguyễn mới thực là tình cảm thật sản sinh ra, tôi hoàn toàn tin rằng Mạc Nguyễn đã trở thành một phần trong anh ấy” Tôi biết có gì đó giữa những xúc cảm đan cái nhau trong câu chuyện của bản thân với Mr A nhưng chỉ nghĩ là từ phía cá nhân tôi mà thôi.

“Tại sao lại nói điều này với tôi? Tôi nghĩ chính miệng anh ấy nói ra chắc tôi sẽ tin, còn lời nói của chị giống như bắt tôi phải nhìn nhận ra cái tôi không tỏ tường”.

“khó tin lắm phải không?”

“Chị biết không? Chị là một người phụ nữ lạnh lùng, một chút cơ hội cũng không cho anh ấy rồi lại nói nếu chấp nhận tình cảm của anh là tàn nhẫn. Tình yêu thì không có định kiến, nó chỉ có thể rung nhịp bởi con tim chân thành và mong được đáp trả. Cái chị không thể cho là tình yêu từ 10 năm trước hay 10

năm sau chị cũng chưa từng thay đổi mà đón nhận anh ấy, hà có gì cứ phải yếu đuối bày ra bộ dạng đáng thương để giữ chân anh ấy.” Lời tôi nói chính tôi cũng không hiểu mình nói gì ai, quả thực tôi chỉ nghĩ cho người yêu mình một chút lý do để tiếp tục mơ tưởng cũng là một dạng tận nhẫn, hưởng hồ gì thời gian những 10 năm tuổi trẻ, tinh lực chỉ hướng về một mối tình đau khổ. Đàn ông như thế là cực kì ngu ngốc.

Một năm trôi qua rất nhanh chóng tôi thường ngủ mơ giữa ban ngày, tôi thường ngủ ngay trên bàn. Cứ sau bữa trưa tôi gục xuống ngủ một giấc, nước dãi chảy cả ra mà không biết, quả thực tưởng ngủ không thể chấp nhận nổi. Bỗng trong cơn mơ, tôi mơ thấy Mr A, ánh mắt nhìn tôi như thể chẳng có gì tồn tại ngoài hình ảnh tôi hiện hữu. Tôi đảo mắt xung quanh cố đánh lừa anh ấy đang quá chăm chú vào mình nhưng anh vẫn kiên định duy trì vẻ mặt không thể biểu cảm, còn không nhận ra cái gì ẩn chứa trong đó mà nhìn tôi. Tôi giật mình tỉnh mê ngóc đầu lên lấy tay lau dãi chảy ra từ khóe miệng, trong ánh mắt mờ mờ hình ảnh Mr A trước mặt tôi dần dần sắc nét đến HD khiến tôi giật bắn

“Nhìn anh giống quỷ hay sao mà khiến em kinh hoàng như vậy?” Tôi xấu hổ không thôi, vừa nãy còn thản nhiên lau dãi không thể ngờ hơn là anh ngồi đó nhìn tôi ngủ đến thất điên bát đảo lăn trên bàn.

“Mr A đừng bao giờ xuất hiện như âm hồn thế này, tôi đau tim chết bất đắc kì tử mà chưa có tiền đóng bảo hiểm”

“Sao không đóng bảo hiểm?” giọng anh đầy vẻ quan tâm

“Đã nói không có tiền với lại còn có việc quan trọng hơn cả tiền bảo hiểm”

“Nghèo đến thế sao?”

“Đúng vậy” tôi ai oán, người giàu sao có thể hiểu nỗi thống khổ của người nghèo bởi cứ dùng ánh mắt giàu có của mình để so đo chưa bao giờ trải nghiệm được hết việc không có tiền sẽ như thế nào.

“Có biết vì sao mình nghèo không?” tôi lắc đầu. chăm chỉ làm ăn như tôi, dẹp hết cả những gì cản trở kiếm tiền trên mình mà vẫn không thể tìm ra được bí kíp

“Người nghèo thường mua những thứ không giá trị, còn người giàu họ mua những thứ có thể sản sinh ra tiền”

” Tôi không mua gì cả”

” Thì em chọn chôn tiền xuống đất nó cũng không đẻ ra được mà” hiểu rồi, muốn giàu thì phải đầu tư tôi nghĩ ngược nhận ra.

“Thông mình ra một chút chưa?” Tôi tăng lời

“Anh tới có chuyện gì? Tìm người tào lao ư?” giọng tôi vẫn vậy dù một năm trước hay một năm sau lần gặp anh cũng chẳng mang theo cảm xúc đặc biệt, nhưng trong tâm tôi có cái gì nhộn nhạo.

” Muốn chính thức tìm hiểu em?” Lời anh nói khiến tôi đờ ra những một phút còn nghĩ mình nghe lầm.

“Tìm hiểu cái gì? Tôi làm gì có gì để tìm hiểu?” tôi cố tình tỏ ra ngu ngốc.

” Được! nói tìm hiểu với em đa nghĩa quá, là anh đây chính thức hẹn hò với em” hắt xì, tôi không cố ý nhưng mà thực ngứa mũi quá.

“Sao lại có chuyện lạ như vậy?”

“Có gì lạ, trai chưa vợ gái chưa chồng hẹn hò nhau rất chi bình thường, em nhìn lại mình xem cũng có tuổi rồi”

“Tôi không màng tới” tôi thực sự không trông chờ hôn nhân. Đã xác định tư tưởng từ lâu cho nên mới toàn tâm toàn ý yêu tiền như sinh mệnh.

“Vậy từ giờ màng đi là vừa” Anh nhướn mày lên nhìn tôi gãi đầu, mái tóc tôi bù xù chắc kinh tởm lắm

“Tôi bị sốc thật sự, để gì thích ứng được những điều anh nói”

“Thích ứng dần dần sẽ quen” Giọng anh vô hại

“Sao anh lại thay đổi đến như vậy? Muốn hù chết tôi sao?” quả thực sự thay đổi này của Mr A làm tôi không quen nhưng trong thâm tâm tuy cũng có

phần rộn dàng trở lại nhưng lại nghĩ nó còn thiếu cái gì đó tin tưởng.

” Anh sẽ mua bảo hiểm cho em?”

“Cái này không cần nhé, bắt đầu 30 tuổi tôi sẽ tự mua” tôi trốn tránh,

“Việc quen một người đàn ông gây khó khăn cho tâm lí của em vậy sao?”

“Không! tâm lí tôi vững vàng” tôi bực mình.

” vậy coi như việc anh đến tìm hiểu em chính thức từ hôm nay” nói xong Mr A rời đi bỏ mặc tôi há miệng vẫn còn nghĩ mình năm mơ.

Cuối mùa đông những con đường ngập lá khô cạo vào đường tẻ nhạt, tôi bắt đầu chiến dịch chạy trốn khỏi những xúc tu có độ dẻo bám của mr A, anh xuất hiện nhiều hơn trước mắt tôi, như muốn cái thị trấn bé nhỏ này biết anh bắt đầu theo đuổi tôi. Từ một người có một quá khứ êm đềm như mây trôi giờ đây việc anh công khai đến thoe như lời anh nói” tìm hiểu” tôi khiến cả khu phố lao xao. Tôi rơi vào những trận sóng trào mãnh liệt “A Mạc Nguyễn có phúc thật đó ông A cũng là một người giàu có em biết không?” tôi cũng đâu phải không có tiền đâu, số tích kiệm của tôi cũng có tầm 8 con số, có công việc tinh tươm tự nuôi bản thân không màng đến tiền của anh ta nhé. ” Mạc Nguyễn, đàn ông đẹp như vậy quả là có lực hấp dẫn, cơ bản lấy anh ta em lo quản lý anh ta thật chặt” cái này tôi không có khả năng, ôi! tôi đâu được vẻ đẹp trời ban gì đâu. Tầm thường đến không thể tầm thường hơn. Tôi cũng đâu có chạy theo van cầu tình yêu của anh ta, Mr A tự mình chạy theo tôi đấy chứ, xem ra tôi cũng có ma lực.

Tết nguyên đán. Anh đột nhiên xuất hiện ở nhà tôi, vẻ trịnh trọng làm bố mẹ tôi ngây ngất, không cần sự cho phép của tôi anh nói rõ ý tứ của mình. Bố mẹ tôi cũng nhiệt liệt hưởng ứng, tôi cũng không còn trẻ trung gì, cần phải gả đi gấp, trong khi đến cầu thân là một anh con rể phúc tướng và gia cảnh đều thuộc hàng hiếm có. Mừng 3 Tết, anh tới đón tôi về nhà anh, giống như một chuyến tàu tốc hành đem tôi theo không kịp. Tôi định trốn biệt đi đâu vài ngày nhưng chưa thực hiện được kế hoạch lại không nghĩ anh lại nhanh nhạy đến như thế. Nhìn xem sự tuềnh toàng của tôi có thể ngay lập tức bị tống ra khỏi nhà anh. Tôi hi vọng thế, tôi hi vọng có ngăn trở nào đó xảy ra giữa tôi và anh, hay như mẹ anh thấy không có môn đăng hộ đối thẳng thắn hay trừng

mắt đuổi tôi về, tuy có chút bẽ mặt nhưng cũng không cần phải rơi vào thế mơ hồ thế này.

“Em nghĩ gì vậy?” tôi vẫn còn ngẩn tò te

“Sao cái gì cũng nhanh đến khó tin như vậy?” Tôi ảo não nhìn anh nhận lại chỉ là một nụ cười.

“Cái gì nhanh đến khó tin?” Tôi giương mắt nhìn anh

“Tất cả, tình cảm của anh, việc gặp gỡ hai bên gia đình giống như tàu siêu tốc chạy mãi chẳng thấy sân ga” Tôi nghĩ mình đã gặp đại hạn, anh nhìn tôi có chút cảm thông.

“Ở tuổi này rồi tình cảm của anh là xác định, còn việc gặp gỡ hai bên là cần thiết và đảm bảo” tôi không biết anh xác định được tình cảm được bao nhiêu phần trăm nhưng tôi thì chưa có phần trăm nào, anh cũng chưa từng nói qua thích tôi hay đại loại hãy thử yêu nhau, đơn giản một câu quen nhau giống như là vội vã cho vội bớt sự trống vắng, muốn nhanh chóng che lấp một vài phần bị khuyết thiếu trong tâm hồn và làm vội đi đau khổ vì đoạn tình 10 năm yêu một người khác của anh. Tôi thực sự hoài nghi.

Bữa cơm ở nhà anh trở nên rất trầm mặc, tôi nghĩ mình không đủ điều kiện mong sao sớm bị đá văng đi, con trai nhà họ ưu tú như vậy kết thân với tôi một cô gái nửa nông thôn bán thành thị quả là khó mà rung hợp. Tôi có chút chua xót nhưng lại cho đó là điều cần thiết, để cho cả cái sự vọng tưởng và ý nghĩ nhất thời của MrA qua đi. Đến cuối cùng mẹ anh lại nắm lấy tay tôi như thể gửi gắm, nói anh đã thực lớn tuổi rồi, cần một người bầu bạn. Cứ nghĩ sẽ không ai có thể làm anh thay đổi vì tình cảm sâu sắc dành cho Đình Hương, nhưng giờ đây đã có tôi giải trừ phong ấn tình đơn phương ngu ngốc cho anh, khiến cả gia đình anh không khỏi vui mừng. Bất quá sợ tôi chê anh lớn tuổi mà thôi, mà lúc này tôi mới có phần để tâm, thì ra là anh hơn tôi nhiều tuổi vậy, cái này chưa từng là lý do khiến tôi e ngại.

Anh hỏi tôi nghĩ gì, tôi chẳng nghĩ gì cả. Trên cả đoạn đường tôi không nói, anh chỉ nhìn tôi rồi lặng lẽ lái xe. Lời mẹ anh nói vẫn còn vang bên tai tôi, họ nghĩ tôi là thuốc giải độc cho anh, lại nghĩ lý do họ chấp nhận tôi như vậy thật buồn cười.

Tháng ba trời không còn rét cắt da cắt thịt nữa, tôi bỏ mặc thị trấn và những ồn ào mà bỏ tới một nơi xa, hẹn với Mr A sẽ cho anh câu trả lời sau năm ngày. Tôi dò hỏi như thế chứ anh nhất định chỉ cho tôi nửa ngày, bất bình tôi bỏ đi luôn một tuần thừa dịp ngao du đây đó. Nghe em phụ việc nói anh tìm tôi như thế tôi mất tích luôn rồi, cứ tìm đến hàng ngày rồi lại thất vọng ra về. Tôi mặc kệ, có người bất ngờ đến lại vô duyên kéo tôi vào đủ rắc rối làm tôi không kịp định hình cuộc sống, bất ngờ thì cứ là bất ngờ, tôi lại không thích bị điều khiển như một con rối, kể cả tình cảm cũng bị làm cho quay cuồng. Hình như trong tôi còn chưa đến mức độ yêu anh để mà vui vẻ đón nhận, người ta cứ khuyên bảo tôi tình yêu là huyền hoặc chỉ cần cảm thấy cả hai phù hợp là tiến tới. Tôi sắp 30 còn anh cũng vài năm nữa là ở tứ tuần, tình yêu không cần quá nồng nhiệt, cứ đơn giản dịu dàng là có thể tiến tới bến bờ hạnh phúc. Đã đủ chín chắn để chịu trách nhiệm về hành động của mình rồi thì mọi rào cản rất dễ vượt qua.

Nghĩ thông tôi trở về, anh ngồi trước mắt tôi nhếch mày lên căn vặn tôi đã đi đâu? Tôi thở dài buồn cười, tôi năm nhà cả tuần có đi đâu, nói oai là đi ngao du kì thực đến một độ tuổi con người ta trở nên lười biếng, nằm vật ra giường biếng nhác và suy nghĩ cứ quẩn quanh. Anh bảo tôi suy nghĩ quá lâu, tôi lờm anh chán ghét, khi anh rời bỏ thị trấn để chứng đến cả năm mới quay lại nói đã nhận định được tình cảm của mình, và chỉ cho tôi có vài ngày ngắn ngủi để hiểu rõ hơn về tình cảm của bản thân. Anh bảo lúc đó do có công việc đột xuất anh không ở trong nước, bất quá ra tới nước ngoài mỗi lần nhìn thấy hoa lại nhớ tới tôi không sao hiểu được. Còn tôi cứ thất thần cả năm trời nghĩ tới nụ cười của anh mà trong lòng không khỏi mất mát. Hóa ra tình cảm đơn thuần chỉ là có cửa đi vào mà không có cửa đi ra, cứ âm thầm xâm xé căn tâm một cách đầy ác ý. Tôi nghĩ sự mất hồn của mình chỉ là thoáng qua sẽ bình an trong giây lát nhưng không phải nó cứ ăn mòn ý chí của tôi đến nỗi tôi xấu hổ nhận ra mình đã thay đổi. Với bản tính thích che đậy tôi giấu nó vào tâm sự, đè nén nó bằng công việc và những ước vọng muốn đạt tới. Cho tới hôm nay, người đàn ông vô tình lấy đi mất của tôi một đoạn thời gian quay trở lại, hào phóng nói quen nhau, chưa hết bất ngờ lại ngô nghê nhận ra mình đã thực sự rung động. Một lần nữa tính cố chấp và cả cái tôi cứ thế cứ thế đem tôi ra xào lãn, nó khiến tôi hoài nghi tình cảm của anh cho dù anh nói mình có thời gian dài để kiểm định, có chín chắn để xác định. Còn tôi thì có gì? Tôi đã phủ nhận tất cả, gạt bỏ tất cả, nhưng lại vì chút tình đầu lúc đã không còn trẻ này làm cho nhận nhạo, muốn thử bước một bước lại rụt dè e

ngại. Bàn tay anh lại mạnh mẽ can đảm kéo tôi qua, nói là chúng e sợ tâm ý thường trực của tôi là một ý nghĩ xấu cần dẹp bỏ. Tôi mỉm cười nhẹ bước bên anh.

Có lẽ chỉ cần nên bắt đầu đơn giản như vậy, không cần quá si tâm có thể đạt tới hạnh phúc. Anh mỉm cười nói, hạnh phúc của chúng tôi chỉ cần đơn giản vậy mà cho anh nhiều ấm áp. Bàn tay anh siết lại cùng tôi bước dưới ánh chiều đầu hè nhiều cảm xúc đan lẫn.

Cái gì có thể bỏ xuống được thì ắt hẳn có thể nắm giữ được mãi mãi không phải sao?